

— Е, каква е? Не я ли пита?

— Отъ нашта черга, бе Филипе. Сиротиня. Работѣла въ града, въ болницата. Сестра била, тъй ми каза. Много ме, кай, третираха, много се мжчехъ. Пъкъ и право е: болни хора да гледашъ лесно ли е? До тука ми доде, кай. И единъ день взема си очитѣ и избѣгва.

— Избѣгва?

— Сжщия день, въ дъжда. Само че, минала Касаплийския долъ и тогазъ я сварилъ дъжда.

— Ами тамъ, при водата, какво е търсѣла?

Колю махна съ ржка.

— Какво може да търси единъ отчаянъ човѣкъ, Филипе...

— Искала е да се дави?

— Ами. Нейсе, раздумахъ я азъ изъ пжтя. Приказвахъ ѝ много. Глупостъ, кай, щѣхъ да направя. Вече нѣма да помисля. И си поплака. Пъкъ туй, женитѣ, като си поплачатъ, олеква имъ. Налѣй ми единъ ромъ.

— Какво мислишъ да правишъ сега? — каза Филипъ. — Де ще я водишъ?

— У дома, кжде. Да си почине день-два, а сетне — тя ми каза кжде живѣе — ще я заведа у дома ѝ.

Филипъ се понаведе къмъ Коля и му пришепна нѣщо.